Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Barbie Latza Nadeau
The Godmother: *Murder, Vengeance, and the Bloody Struggle of Mafia Women*

Copyright © Barbie Latza Nadeau 2022.
Translation rights arranged through Plima d.o.o. and The Agency srl of Vicki Satlow.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Borka Slepčević

DIZAJN KORICA
Tijana Kazimirović

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Kuma

Ubistva, osvete i krvave borbe žena u mafiji

BARBI LACA NADO

Prevela s engleskog
Gordana Subotić

Stela

POHVALA

KUMI

„Upoznajte Ledi Kamoru, jednu od prvih žena mafijaških šefova, dok pijucka kafu i dobuje crno nalakiranim noktima po svom kuhinjskom stolu. *Kuma* uvodi čitaoca u malo poznatu ulogu žena koje podupiru najsvirepije italijanske mafijaške porodice i prisiljene su da razmišljaju u skladu s društvenim i seksualnim kodeksima koji vladaju nasilnom stvarnošću mafijaških pravila."

Sara Gej Forden,
autor bestselera *Njujork tajmsa The House of Gucci*

Posvećeno mom prijatelju i mentoru Krisu Dikiju,
za kojeg bih volela da je živeo dovoljno dugo da
pročita knjigu koju me je nadahnuo da napišem.

Sadržaj

1. Pupetina kuhinja 11
2. Škola kriminala / Ozloglašeni napuljski zatvor 34
3. Jako i nežno 57
4. Seks i čast 85
5. „Dok nas smrt ne rastavi" 114
6. Štetni roditelji 131
7. Droga, oružje i kade s kiselinom 147
8. Greh priznanja 164
9. Umreti za bekstvo 178
10. Nekoliko dobrih žena 193

Zahvalnost 209
Napomene 212

1

Pupetina kuhinja

Pupeta kaže da se ne seća kako je sasula u Velikog Tonija, po izveštaju policije, dvadeset devet metaka, tvrdeći da su to bili samo „jedan ili dva pucnja" koje je ispalila iz straha sa zadnjeg sedišta automobila.

KASTELAMARE DI STABIJA, Italija. Bilo je toplo letnje popodne i Asunta Pupeta Mareska je dobovala noktima namazanim katran-crnim lakom po belom mermernom stolu umrljanom nečim što je ličilo na crno vino ili krv. Sedele smo u kuhinji u njenom fluorescentno osvetljenom stanu u obalskom gradu upitnog karaktera, južno od Napulja, gde je ona rođena u zločinačkoj porodici 1935. i u kojem je umrla 29. decembra 2021. Teški drveni kapci bili su zatvoreni da ne ulazi jara, a luster na tavanici se njihao na vetriću koji je stvarao izanđali plastični ventilator smešten na radnoj površini.

Bilo je to nekoliko meseci pre nego što je pandemija kovida promenila svet, a Pupetin najveći strah u pogledu zdravlja bio je da ne doživi šlog, iako nije radila ništa da to spreči. Pakla mentol cigareta u pozlaćenoj kutiji stajala je uz samu ukrašenu pepeljaru i odgovarajući upaljač na sredini stola. Oko vrata joj je, kao ogrlica, na nečem nalik rozarijumu, visila sjajna elektronska cigareta. Pućkala ju je između dve obične cigarete duvajući mi dim pravo u lice. Više puta mi je rekla da ne bi

trebalo da puši. „Ovo će me ubiti", govorila je između dimova. „Trebalo bi da prestanem."

Tanka koža na nadlanicama njenih sitnih šaka bila je previše glatka za ženu u osamdesetim i izgledala je kao da je hirurški zatezana oko ispupčenih gležnjeva. Staračke mrlje su pobelele i izgledale su kao izbledele modrice, kao da joj je neko previše jako stegao ruku. Načas je spustila cigaretu u pepeljaru pa pokupila vlas skerletno ofarbane kose koja je pala na sto i razvukla je blago izdigavši male prste pre nego što ju je otresla na pod od pločica da je kućna pomoćnica kasnije počisti.

Nemoguće je gledati u Pupetine ruke a ne zamišljati ih obavijene oko srebrnog *smita i vesona .38*, pištolja iz kojeg je jednom pucala, u odlučujućem trenutku svog života. Više od šezdeset godina pre nego što sam ja sela s njom, upotrebila je taj pištolj da smakne čoveka koji je naredio kobni hitac na njenog muža. Suparnik njenog muža zacelo je umro čim su ga prvi hici oborili na zemlju. Ali ona je i dalje držala revolver svog trinaestogodišnjeg brata Čira ispaljujući još jedan krug metaka – ukupno dvadeset devet – u pravcu tela što je krvarilo. Ubistvo je počinjeno ispred punog kafea u Napulju, usred bela dana. U to vreme Pupeta je imala osamnaest godina i bila je u šestom mesecu trudnoće.

Pupeta je tvrdila da još uvek drži taj pištolj u noćnom ormariću pored kreveta. Jednom sam je pitala da li mogu da ga vidim, ali ona je rekla kako ga vadi samo da bi ga upotrebila. Nikad je više nisam pitala. Među mnogim osobinama žene prozvane Ledi Kamora kojima sam počela da se divim, bio je i njen suv humor. Bila je vešta lažljivica i hladnokrvni ubica, ali ko je mogao da pogleda iza toga, video bi da je bila autentično čarobna.

Kad sam prvi put sedela u Pupetinoj kuhinji – pošto sam je pratila do njenog uobičajenog kafea i do pijace, sve dok nije

pristala da mi da intervju a da mi ga ne naplati – ponudila mi je gorak espreso poslužen u okrnjenoj šoljici, očigledno čuvajući svoj fini porcelan za bolje društvo. Zurila sam u tamnu tečnost koja se pušila, oklevajući da popijem gutljaj iz straha da mi nije nešto sipala u nju. U kratkom naletu malodušnosti, zamislila sam da bih možda mogla da joj budem poslednje ubistvo. Niko nije znao gde sam, a nekom s njenim vezama s podzemljem bilo bi prilično lako da se oslobodi mog tela. Pisanje o zločinima, ubistvima i stradanjima – u suštini trgovina smrću – tokom mnogo godina koje sam provela u Italiji, iznurilo je moj doživljaj sopstvene smrtnosti. S godinama sam evoluirala od uverenja da mi se neće desiti ništa loše do očekivanja da mi se nešto desi. Najpre vidim ono loše, kako me često podsećaju prijatelji i porodica. Obično sam glas propasti.

U svoju odbranu mogu da kažem kako je paranoju podstakla činjenica da Pupeta nije pila espreso. Previše kofeina po podne izaziva joj nervozu, odgovorila je kad sam je pitala da li će mi se pridružiti. Popila sam ga u jednom gutljaju, kao što je to običaj u Italiji. Gledala me je pomno, uživajući u mom strahu – ili sam bar ja tako odlučila da to zapamtim. Kad god sam je videla posle toga, pila je kafu sa mnom bez obzira na doba dana.

Dok smo razgovarale tog prvog popodneva, s radija su dopirale napolitanske narodne pesme začinjene reklamama za sigurnosni nadzor privatnih kuća. Kad su na red došle vesti, dodirnula je uho kako bi mi pokazala da želi da čuje da li je neko od onih koje poznaje uhvaćen u nečem neprikladnom.

Pupeta je nosila tamnopurpurnu majicu na bretele koja joj je stiskala ogromne grudi stvarajući naboran, pegav izrez iznad kojeg se opasno njihala elektronska cigareta, povremeno preteći da u njega upadne. Sedela je na škripavoj drvenoj stolici na izbledelom kineskom ružičastom cvetnom jastučetu na

kojem je izgledala mnogo viša nego što je bila. Kad god bi se provrpoljila, stolica bi ispustila umoran jecaj, terajući starog francuskog buldoga koji joj je spavao uz noge da zareži u snu.

Sve što nije bilo prekriveno najlonom u susednoj Pupetinoj dnevnoj sobi bilo je pokriveno heklanim miljeima. Lepi, rukom slikani plavo-žuti tanjiri sa Sicilije visili su na zidovima, a fino uramljene fotografije njenih blizanaca u različitim fazama života bile su poređane na izglancanoj komodi s fiokama, prislonjenoj uza zid trpezarije. Nije bilo fotografija njenog najstarijeg sina Paskvalina, kojeg je rodila u zatvoru dok je bila na izdržavanju kazne za ubistvo i koji je tajanstveno nestao kad mu je bilo osamnaest godina.

Iza prozora, plaže Pupetinog rodnog grada pune su kanistera od benzina i odbačene opreme za ribolov koje je nanelo zagađeno Sredozemno more. Znaci su upozoravali plivače da izbegavaju plivanje, ali najmanje petorica starijih muškaraca su tu svakodnevno, u bilo koje doba godine, iskopavali školjke. Zimi su nosili visoke ribarske čizme i debele jakne. Leti su bili u spido gaćicama jarkih boja i japankama. Grad okrenut ka moru ima jedan od najlepših pogleda, s bilo koje tačke, na Vezuv, vulkan koji je u kobnoj erupciji ’79. godine uništio obližnju originalnu Stabiju.

Kastelamare di Stabija je iznikao na tom pepelu i sinonim je za moralni pad – toliko da je 2015. mesni sveštenik iz helikoptera blagosiljao grad od 65.000 stanovnika poprskavši ih hektolitrima svete vodice ne bi li bio siguran da neće preskočiti nijednu grešnu dušu. To nije zaustavilo zločine iako je blagosiljanje iz vazduha čudesno vratilo u život gradske fontane zapušene kamencem ili bar tako kaže legenda. Zločinački korени napolitanske Kamore tu su se pružili preduboko za versko pročišćenje, a Pupeta je simbol sveg onog pogrešnog u toj žabokrečini uskomešaloj zločinom.

Kad sam prvi put bila u Kastelamareu, unajmila sam potkrovlje preko Airbnba kako bih imala pogled na grad i preteći vulkan. Žena koja mi ga je iznajmila želela je da mi bude jasno da nisam na Amalfitanskoj obali, pomodnom delu obale koji se pruža s druge strane sorentinskog poluostrva, gde je organizovani kriminal izmešten u zaleđe, ne tako očigledno istaknut kao u Kastelamareu. Iako grad leži na manje od pola sata od Sorenta, Kastelamare je jednostavno drugi svet – zlokoban svet u kojem je kriminal prožeo svaki deo društva. Kad sam objasnila da sam novinarka koja traga za pričama povezanim s mafijom, kao da joj je laknulo. Nije morala da se izvinjava za upadljivu zapuštenost grada koja se lako mogla videti s terase. U bilo koje doba dana ili noći, ljudi su se okupljali na ulicama baveći se svim vidovima nedozvoljene trgovine. Tokom mnogih poseta, videla sam kako se kesice droge razmenjuju za keš, a s krovne terase stana viđala sam i velike kutije u kojima su mogli biti i krupni komadi oružja. Nervozni prodavac izgledao je spreman da ih se oslobodi, a kupac je odmah otrčao u *BMW* sa zatamnjenim staklima koji ga je čekao i zatim odjurio.

Kad god bih izašla iz stana, osećala sam se kao da me posmatraju. Ulice Kastelamarea su uokvirene naoko običnim prodavnicama, ali kad se malo pažljivije zagleda, izgledaju kao paravan za drugačije poslove. Niko nikad nije nosio kese kad je izlazio odatle, čak ni oni koji bi zastali na kasi. Ljudi su na čudan način klimali glavom jedni drugima, skoro kao da su na uglovima ulica bile postavljene osmatračnice s kojih su ih nadzirali. Skupi automobili bili su primetni baš kao i dotrajali *fijati*, a u luci su bile poređane luksuzne jahte, iako prosečna primanja u tom gradu, prema izveštajima, jedva da prelaze granicu siromaštva. Mnogo puta sam posetila Kastelamare, ali nisam uspela da dokučim srce i dušu grada. Možda zato što ih i nema. U pet-šopovima se prodaju miševi za hranjenje pitona

i drugih egzotičnih reptila koji su popularni među žiteljima iz nejasnih razloga. Prodavnice donjeg rublja imaju čitava odeljenja crvenih kompleta, artikala koji svoje mesto u izlogu pronalaze i kad nije Dan zaljubljenih – izložba koja me je dugo zbunjivala.

Teško je objasniti zašto je mafija tako moćna u ovoj zemlji, u bogatoj državi koja se često sapliće o birokratiju i upliće u složen pravosudni sistem. Mafija postoji ne uprkos ovoj zemlji, već zato što je u njoj učinjeno mnogo grešaka koje su omogućile opstanak organizovanog kriminala. Kao i druge terorističke organizacije, uključujući i mnoge koje koriste organizovane kriminalne grupe u Italiji kako bi ilegalno prodrle u Evropu ili se oslanjaju na njih kad im zatrebaju krivotvorena dokumenta ili oružje, mafija svoju moć crpi iz mešavine straha i popustljivosti. Toliko je puta rečeno da je mafija deo italijanskog DNK i kako su snage za borbu protiv mafije učinile mnogo šta da poraze tri glavne organizacije – Koza nostru na Siciliji, 'Ndrangetu u Kalabriji i napolitansku Kamoru u Kampaniji; istorijski govoreći, jedina prava mafija je sicilijanska Koza nostra (sve nekadašnje američke mafijaške porodice su povezane sa Sicilijom, mada su se Kamora i 'Ndrangeta u poslednje vreme više raširile Evropom i obema Amerikama).

Iako je Koza nostra autentična i najpoznatija među glavnim italijanskim organizacijama, o zločinima koje su počinile druge poznate grupacije italijanski Krivični zakon govori kao o „zločinima povezanim s mafijom", i to u skladu s članom 41-bis, unetim upravo da bi ojačao italijanske zakone u borbi protiv organizovanog kriminala. Godine 2018, izraz *Mafia Capitale*, prestonička mafija, skovan je ne bi li se opisala kriminalna grupa u Rimu organizovana po uzoru na mafiju. Italija takođe prepoznaje nekoliko nigerijskih grupa organizovanih

po ugledu na mafiju i sudi njihovim članovima u skladu s „antimafijaškim" zakonima.

Da bi se zaista razumela kultura organizovanog kriminala u Italiji – ako je to uopšte moguće, s obzirom na njegovu tajnost i činjenicu da sve ono što znamo o tim organizacijama otkrivamo zahvaljujući onima koji su ih izdali i imaju čvrste stavove o njima – treba razumeti kako je toj kulturi ovde dozvoljeno da tako dugo cveta. Javna tužiteljka za borbu protiv mafije Alesandra Čereti jedina je osoba koja je ikad objasnila kontinuitet uticaja mafije na tu zemlju, na način koji zaista ima smisla.

Mafija – u najopštijem značenju tog izraza, obuhvata sve organizovane kriminalne grupe u Italiji – ono je što se naziva „paralelnom državom" i ostaje do dana današnjeg „politički zaštićena" zbog toga što su se te grupe uspešno infiltrirale u svaki segment života u Italiji. Imaju saveznike i prijatelje mafijaše u svakom sektoru, od najviših nivoa vlasti do čuvara gradskih parkova za koje se ispostavlja da su korisni kad treba naći mesto gde će se sakriti droga ili izbeći prisluškivanje razgovora. Ti ljudi ne deluju kao sitni lopovi koji kradu novčanike turistima na Amalfitanskoj obali ili gas u nekoj sicilijanskoj žabokrečini; oni su neprepoznatljivi poštovaoci zakona, često rade kao činovnici u državnoj službi koji bi mogli biti stavljeni – i možda su već stavljeni – na proveru. Čitave gradske skupštine bile su raspuštane kako bi se lokalna vlada pročistila od dubokih infiltracija. Ali mafijaši obično deluju više kao špijuni nego kao ubačeni elementi, oslanjaju se na informacije koje bi mogle biti korisne ili sklapaju ugovore i nagodbe ne bi li bili sigurni da će poslovi pripasti kompanijama povezanim s mafijom.

Skoro kao jato riba, kriminalne grupe su velike, ali dovoljno okretne da pobegnu ili krenu u lov, u zavisnosti od okolnosti. Njihova snaga nije samo u brojnosti već i u činjenici da

su prisutniji u vrhunskim krugovima moći od bilo koje snage koja pokušava da ih porazi. „To nije nadrealno", kaže Čeretijeva. „Oni deluju u stvarnom svetu."

A stvarni svet je sve u Italiji. Pupetin otac nije bio šef s vrha, već viđeni vođa kriminalne bande koja je teritorijalno obuhvatala Kastelamare di Stabiju i susedna mesta na vijugavim putevima između turističkog raja Sorenta koji se nadvija nad Amalfitanskom obalom na jugu, do opasnih uličica Napulja na severu. Bio je poznati i cenjeni kriminalac svoje generacije, specijalizovan za krijumčarenje cigareta, što je bio unosan poduhvat u posleratnoj Italiji.

Pripadnici klana Mareska bili su poznati kao Lampetjeli – skakavci, tako nazvani zbog ubitačne delotvornosti noževa po kojima su bili poznati, a koristili su ih u jednakoj meri za pretnje i za ubistva. Slučaj je hteo da je Pupeta prvi problem sa zakonom imala u osnovnoj školi, kad je nožem ubola kćerku drugog lokalnog kriminalca. Tužba je odbačena kad je žrtva iznenada odbila da svedoči. Kad sam je pitala za to, ceo incident je nazvala „naduvanim" i običnom dečjom čarkom, uprkos tome što je znala da barata nožem i pre nego što je dobila prvu menstruaciju.

Četvorica Pupetine braće pokušala su da zaštite njenu čast i da je drže podalje od nepodesnih udvarača koji su joj prilazili s ne baš časnim namerama. Ispostavilo se da je to obeshrabrujući zadatak. Od veoma ranog uzrasta Pupeta je znala kako da iskoristi svoju lepotu da dobije sve što želi i pokušavala je to da čini dugo pošto je njena lepota izbledela.

Svoju privlačnost potvrđenu titulom lokalne mis koristila je u najelementarnijem, najseksualnijem smislu ne bi li privukla perspektivnog šefa Kamore, Paskala Paskvalonea Simonetija. Paskvalone ʼe Nola – Veliki Paskvale, kao što su ga svi zvali – bio je grdosija od čoveka s kovrdžavom crnom kosom

i okruglom bradom na koju se nastavljao debeo vrat obrastao čekinjavim maljama. S više od metar i osamdeset nadvijao se nad svojom „lutkicom", što je značenje Pupetinog nadimka. U italijanskom je čest sufiks *one* za označavanje nečeg većeg od uobičajenog. Večera za badnje veče nije *cena* nego *cenone*, a veliki poljubac nije *bacio* nego *bacione*. Paskvalone se savršeno uklapao u to pravilo.

Bio je klasičan šef Kamore nižeg ranga – bogat, lepo obučen i nemilosrdan. Nametao je poštovanje posredstvom uobičajenih načela kriminalnog podzemlja: iznuda, prinuda i nehajnih ubistava. Pre nego što je Pupeta ušla u njegov život, Paskvalonea su zvali „presidente dei prezzi", predsednik cena. Gospodario je Kamorinim reketiranjem trgovine povrćem i zelenišem u srcu darežljivih polja u okolini Napulja, koja su u to vreme stvarala oko četvrt miliona dolara profita (oko 2,2 miliona dolara današnjeg novca) od paradajza, tikvica, bresaka i limuna.

Bilo je to davno pre nego što je Kamora uništila posao spaljujući otrovni otpad na obroncima Vezuva, dovodeći do vrhunca nivoe dioksina, te je paradajz postao neodgovarajući za izvoz, iako su ga u tom kraju jeli. Do dana današnjeg nivoi rastu svakih nekoliko godina, a bivolje mleko od kojeg se pravi čuvena lokalna mocarela, postalo je previše otrovno da bi se izvozilo. Trougao zemljišta oko vulkana koji se naziva „terra dei fuochi", ognjena zemlja, zbog vatri koje je Kamora palila spaljujući otrovni otpad sredinom dvehiljaditih, pokazatelj je načina na koje je kriminal tako temeljno uništio toliko mnogo od te inače izuzetne zemlje. Kad sam nekoliko godina po svom dolasku u Rim otputovala u Napulj ne bih li izveštavala o otrovnim vatrama, bila sam zaprepašćena količinom gareži koja mi je napadala na auto. Tek nekoliko dana kasnije, kad sam počela da iskašljavam crnu sluz, zastala sam da razmislim

o tome kako pokrivajući priču o gustom crnom dimu i sama udišem taj dim.

Mi novinari obično težimo ka tome da zamišljamo kako smo otporni, trčimo ka plamenu neke katastrofe kao naivni leptiri koji misle da ne mogu izgoreti. Od zemljotresa do scena ubistva, naš crni humor stvara svojevrsni štit protiv previše razmišljanja o stvarnosti onoga što znamo da nikad nećemo zaboraviti. U Italiji, novinari kao što su Roberto Savijano i Federika Anđeli žive pod dvadesetčetvoročasovnom policijskom zaštitom zato što pišu o mafiji. Savijanov bestseler *Gomora* doživotno ga je osudio zato što je pisao o Kamori uz koju je rastao nedaleko od Napulja, dok Anđelijeva živi pod stalnom pretnjom zbog svog rada na otkrivanju rimske Kazamonika mafije. Nebrojeni drugi novinari koji pokrivaju mafijaške slučajeve u opasnosti su samo zato što istražuju priče o njima i idu na mesta zločina, gde mogu biti viđeni kao pretnja ili uhvaćeni u unakrsnu paljbu. Novinari koji objavljuju imena ili raspliću isprepletene veze između poslovnog sveta i kriminalnih grupa naročito su na udaru. Mnogima se isprva samo preti tako što im pošalju metak na kuću ili im daju neki drugi nedvosmislen znak, na primer ubiju im kućnog ljubimca ili ostave poruku u stanu. Poruka je jasna: ovog puta je to upozorenje, sledećeg će te ubiti ako se ne zaustaviš.

Italijansko ekološko udruženje Legambijente godinama upozorava na ekološku apokalipsu na ognjenoj zemlji koja, udružena s endemskom korupcijom često podsticanom organizovanim kriminalom koji je osakatio zdravstveni sistem, nanosi obeshrabrujuću štetu. Rak kod dece u toj oblasti je najčešći u Evropskoj uniji. Više od 100.000 tona otrovnog otpada, od čega veći deo dolazi iz cele Evrope, izbacuje se, zakopava i spaljuje na obroncima još veoma aktivnog vulkana, i to „zahvaljujući" Kamorinim grupacijama za odlaganje smeća

koje to naplaćuju daleko manje od kompanija koje odlaganje otrovnog otpada obavljaju po zakonu. Vlasti su uspele da uđu u trag 400.000 kamiona koji su dovezli otpad iz 443 kompanije širom Evrope, mnoge među njima su kasnije kažnjene, mada nedovoljno da bi prekinule tu praksu.

Pošto su bombe u Drugom svetskom ratu opustošile veći deo južne Italije, da bi preživeli, seljaci nisu imali izbora nego da plate zaštitu i pristanu na cene koje su određivali šefovi nižeg ranga kao što je Paskvalone. Šta se događalo ako nisu prihvatali? U najboljem slučaju gledali bi kako im gore ambari. U najgorem, bili bi živi spaljeni među svojim usevima. Proizvođači spolja koji su pokušavali da uđu na tržište kako bi kupovali direktno od seljaka, morali su da plaćaju ogromne takse koje su takođe nametali različiti šefovi nalik Paskvaloneu. Ili bi ih oterali – često puškama – zbog čega su seljaci zavisili od mafije ako su želeli da prodaju svoje useve.

Posle rata, mnogi Italijani na jugu borili su se da se izvuku iz siromaštva koje ih je slabilo, što je olakšavalo grupama organizovanog kriminala koje su se skrivale iza paravana Robina Huda. Istorija se ponavlja posle zapadanja Italije u recesiju koja je posledica pandemije kovida. To naročito važi za drugi talas, koji je oblast oko Napulja bacio na kolena i naterao ljude koji su se dotad odupirali pomoći mafije da shvate da je država omanula i da ne mogu da prežive bez Kamore.

Baš kao i posle rata, mnogi mali preduzetnici nisu se kvalifikovali za pomoć države – uglavnom zato što su izbegavali plaćanje poreza i umanjivali prikazane zakonite prihode do te mere da nisu bili ni blizu njihovih stvarnih prihoda. A bez neophodnih zakonski priznatih prihoda dovoljnih za zajam od banke, nisu imali izbora do da se vrate grupama organizovanog kriminala da ih spasu. Tako preživljavaju različite mafije. Ljudi kao Paskvalone i oni koji su pošli njegovim stopama

deluju kao „ambasadori dobre volje" koji pomažu „malim ljudima" kad ih država izneveri, što nije retkost, i tako održavaju živim ciklus kriminala i lokalno stanovništvo.

Paskvalone je podupirao lokalne seljake tokom tih teških godina, rešavajući im probleme u zamenu za razne vrste naplate, uključujući i izvršenje kriminalnih dela. Činio je usluge svakom ko je mogao da ponudi nešto zauzvrat, od prazne zgrade na imanju u kojoj bi se čuvala ukradena roba, do alibija ako bi mu jednog dana mogao zatrebati. Čuvena je priča o tome kako je pomogao zatrudneloj neudatoj kćerki „vojnika" iz svoje organizacije kad je njen momak odbio da se obaveže. Paskvalone je rekao žutokljuncu da na raspolaganju ima oko 100.000 dolara i da može da izabere kako će ih potrošiti, na svoju svadbu ili na svoju sahranu.

Paskvalone je takođe imao udela u unosnoj distribuciji krijumčarenih cigareta koja se širila u posleratnom racionisanju. Američki i britanski vojnici stacionirani u Napulju podstakli su bum crnog tržišta američkih cigareta. Kad se rat završio i kad su saveznici otišli kući, snabdevanje cigaretama je obustavljeno, ali su se dotad Italijani bili navukli. Država je racionisala strane cigarete koje su u zemlju ulazile preko luka na jugu Italije, što je stvorilo očigledne poslovne mogućnosti za sve mafijaške šefove koji su mogli da prokrijumčare dovoljno cigareta da zadovolje potražnju.

Za Kamorinog mafijaša kao što je Paskvalone, zaobilaženje državnih zakona i krijumčarenje direktno iz prekomorskih zemalja bio je način da lako dođe do novca uprkos jakoj konkurenciji u borbi za kontrolu nad tim poslom. Dominacija u organizovanom kriminalu često se postiže prolivanjem krvi, te je 1952. Paskvalone osuđen na osam godina zatvora zbog pokušaja ubistva Alfreda Maista, saradnika koji mu je postao rival i počeo da mu oduzima teritoriju za distribuciju cigareta.